

Ukázka číslo 2

Mokřady Nínthâru, o dva dny později

Kolem ohniště, jehož drobné plameny se jen neochotně zakusovaly do navlhých polen a jehož světlo stěží proráželo okolní tmu, seděli mlčky tři muži. Okolí zahalovala hustá mlha stoupající z okolních močálů a společně s noční temnotou vytvářela dojem, že svět kolem zmizel, jako by jej do nicoty zaklela ruka nějakého čaroděje. Tu přízračnou temnotu jen chvílemi rozbíjely tlumené hlasy, které sem doléhaly od dalších ohnišť, kolem nichž se tísnila Belahirova družina. Ten svolil, aby si jeho muži dnes v noci rozdělali ohně, protože jejich světlo nedokázalo proniknout hustou mlhou dále jak na pár kroků. Jen naprostý blázen by se pokusil v noci a v mlze chodit napříč močály, kde jediný neopatrný krok mohl být krokem posledním. Belahir věděl, že všichni potřebují po dvou dnech nepřetržitých šarvátek, jež uplynuly od bitvy u Želvího potoka, teplé jídlo a odpočinek.

Tuiro, jeden z těch tří, kteří seděli už dlouho mlčky kolem ohniště, měl na nohou položený svůj meč a beze slova přejížděl po čepeli kamenným brouskem. Občas meč zvedl, aby ve slabé záři ohně zkontroloval ostří. Druhý z nich, jenž se jmenoval Baldric, míchal v měděném kotlíku podivnou směs připomínající polévku, která se měla stát jejich večeří. Přitom klel a vztekal se, protože skomírající oheň nebyl s to přivést směs do varu. Jeho klení přerušil hlas posledního z trojice, jímž byl Alwyn Norca.

„Krásná čepel. Takovou má každý z cânotharů?“

Tuiro zvedl hlavu a podíval se na něj. Jeho otázku však nechal bez odpovědi. Neměl nejmenší chuť se bavit.

„O mečích rhinardôrovy gardy se vyprávějí zkazky. Jejich hrot prý dokáže prorazit prsní pancíř a čepel proseknout drátěnou košili. Je to

pravda, Morcane?“ nedal se Tuirovým výmluvným mlčením odradit Alwyn.

Tuiro znovu zvedl oči od čepele a v duchu si povzdechl. Události posledních dvou dnů jím otráslly a stačila jen krátká vzpomínka na to šílenství u Želvího potoka a už se mu zvedal žaludek. Nechtěl svým společníkům přiznat, že nikdy nic podobného nezažil. Cánohtarové většinou bojovali koňmo a boj v koňském sedle byl přece jenom vzdálený tomu, co se tehdy odehrálo na tom rozbahněném břehu. Připadal si doslova jako na jatkách. Jeho zbroj se to dopoledne pokryla od helmice až po těžké kožené boty krví a zbytky lidských a zvířecích těl.

Když se však podíval přes ohniště, bylo mu jasné, že ten hraničář naproti to nevzdá, a tak skrze přivřené rty nevrle utrousil.

„Lidi toho napovídaj. O hraničářích se zase říká, že hlavy svých nepřátel napichují na hroty kopí a vystavují je na svých tvrzích. Z jejich lebek si prý připíjejí před válečnými výpravami. Po tom, co jsem viděl za poslední dva dny, už tomu skoro věřím. Je to pravda, Norco?“

Alwyn Norca se ušklíbl a podíval se na hraničáře vedle něj, který byl skloněný nad kotlík.

„Nech už toho, Baldricu, stejně se ta šlichta nedá žrát. Slyšels, co říkal náš host? Prej si tví příbuzní připíjej z lebek nepřátel. Co ty na to?“

Baldric byl o generaci mladší než on. Tvář mu sice hyzdila ošklivá jizva, ale jinak byla jeho tvář souměrná a snad by se dala nazvat i hezkou, kdyby ovšem při úsměvu neodkryl chrup, ve kterém chyběly přední zuby. Stejně jako jizva to byl následek jakési dávné šarvátky. Baldric se krátce podíval na znechuceného Tuira a potom spiklencky mrkl na Alwyna.

„Lidi toho napovídaj a přitom vědej hovno. Škoda mluvit. Já vím jedno, vod tý doby, co ti lichváři z Dôrminaru podražili víno, tak už to na Jelením hradě pěknějch pár let neděláme.“

Alwyn se zachechtal a potěšeně jej plácl přes záda.

„Moje řeč. Jen nevím, Baldricu, jestli jsi v očích našeho společníka, neklesl až na úroveň smradlavého skřeta. Ti to prej podle starých pověstí dělali taky.“

Tuiro si znechuceně odplivl do ohně.

„Pfuj! Doufám, že si ty lebky předtím alespoň vypláchnete. Zvířata.“

„Žádný strach,“ odpověděl nenuceně Baldric, „to my si u nás dokonce občas i umyjeme ruce. A abys věděl, cânohtare, jednou týdně si měníme i podvlíkačky. Podle mý hlavy jsme na tom s čistotou mnohem líp než ty. Kdyby ses viděl, tak tu nebudeš mít takový fajnový kec.“

Oba hraničáři se začali chechtat. Tuiro znechuceně zavrtěl hlavou a ušklíbl se. Dobře věděl, na co naráží. Jeho honosná zbroj, obvykle vyleštěná a zářivě se lesknoucí, byla teď pokrytá začernalými skvrnami od zaschlé krve a kdoví čeho dalšího.

„No, máš pravdu, Baldricu. Byla to řezničina. Nebudu lhát, že jsem něco podobného už zažil,“ řekl a podíval se přes oheň na své dva společníky.

„Jestli takhle vypadá každá řež, které se hraničáři zúčastní...,“ odmlčel se a spolkl jedovatou poznámku, která se mu drala na jazyk, „tak jim to opravdu nezávidím a mají mou úctu.“

Oba hraničáři se na sebe podívali a Baldric smířlivě odpověděl: „No, Morcane, ani já jsem ještě na vlastní oči neviděl útok železných jezdců. I to bylo to působivé. Už chápu, proč si vás rhinardôr tak hýčká.“

Tuiro si otřel čepel o vnitřní stranu rukávu, ještě jednou si ji se zalíbením prohlédl v záři ohně a potom ji pomalu zasunul do pochvy.

„Tahle čepel pochází z aglarondských kováren. Takové meče vlastní jen setníci. Ale ještě v časech Gowenzira, před náboženskými válkami jej prý měl v držení každý člen královny družiny. Do dnešních časů už jich ale zůstalo jen pár tuctů. Tak akorát pro setníky.“

Alwyn přikývl. „Jo, myslel jsem si to. Říká se, že i pelenhirův meč mezi tyhle čepele patří. Rodová zbraň Algatirenů. Moc vzácný zboží.“

Baldric přikývl a dodal: „Taky myslím. Prej se jmenuje Sard. Každý z těchhle mečů má nějaký jméno. A jak se jmenuje ten tvůj?“

Tuiro poklepal na jílec své zbraně: „Nevím. Dostal jsem ho, když jsem byl povýšen na setníka. A tak mu říkám Targ – Odolný.“

Baldric pokývl uznale hlavou. „Jo, to je dobrý jméno pro meč. Ty Morcane, ty jsi byl před deseti lety u Písečných jezer? Proč se ptám... Nechci se dotknout tvý cti, ale připadáš mi na to mladej.“

Tuiro zavrtěl hlavou. „Já ne. To jsem nebyl ještě v gardě. Ale můj strýc tam byl. Byl v družině knížete Serenila. Prý to bylo hodně těžký. Ze Serenilovy družiny se vrátila do Jezeří stěží polovina chlapů.“

„Jo, to asi jo. Co říkáš, Alwyne, tys tam přece byl?“ obrátil se Baldric na staršího druha.

Ten přikývl a odpověděl: „Byl jsem tam. Byl to podobný výprask jako teď pod Amlôgranem. Jenže tenkrát jsme stáli s otcem našeho současného velitele Thordarem v první linii. Dostali jsme to z první ruky. Žádní Kharité nebo Kimerové, ale samí Gortrogové...“ Alwyn zvedl hlavu a podíval se na Tuira.

„Mladíku, to je něco jiného než ti, které jsme rozsekali předevčírem u Želvího potoka. Z Gortrogů jde na člověka hrůza a rvát se umí jako vlci. Ty jejich masky, pfuj...“

Alwyn si odplivl. „Démoni, Gortarovo plémě. Z těch se člověku sevře zadek, jen když je zahlédne. Doufám, že s nimi se tady v Nínthâru nesetkáme.“

Baldric nevěřičně poznamenal. „No tak starouši, nepřeháníš? Snad to nebude tak zlý.“

Alwyn si ho přezíravě přeměřil a s úšklebkem odsekl: „Kdo neviděl, neuvěří, a kdo neuvěří, ať to zkusí. Modlete se, synkové, abysme na ně nenarazili. Ale ani oni nejsou to nejhorší, co by nás mohlo potkat.“

„Co je horšího než Gortrogové?“ zeptal se Tuiro a z jeho hlasu byl patrný nepokoj.

„Co je horšího? Nesmrtelní, chlapče.“

„Nesmrtelní? Ty plácáš, dědku,“ ušklíbl se Baldric.

„Nesmrtelní? Abych pravdu řekl, něco jsem v gardě už zaslechl. Ale moc rozumu to nedávalo. Prý jsou to neldrian, elfové. Je to pravda?“ zeptal se Tuiro.

„To teda nevím, chlapče. Já nikdá žádnýho z nich mrtvýho neviděl, abych mu mohl sundat přilbici a podívat se mu na uši. To by se jim neříkalo nesmrtelní, že jo? Ale že ta jejich brnění neprorazí ani šíp, ani meč, na to vemte jed. Je to, jako bys mlátil do kamene. Vykřesáš jen jiskry,“ pokýval hlavou Alwyn Norca a pokrčil rameny, když viděl nedůvěřivé tváře svých společníků. Na chvíli se kolem ohně rozhostilo ticho, které opět přerušil Alwyn.

„Ty, řekni, Morcane, jak se seveřan z Jezeří dostane do královských služeb? Podle toho, co mi řekl kníže Belahir, jsou prý Morcanové mocným a bohatým rodem. Je to tak? Co vede majetného šlechtice ze severu, aby se vzdal rodového majetku a šel do týhle zatracené služby?“

Tuiro se usmál a přikývl. Byl rád, že rozmluva nabrala trochu veselejší směr.

„Rodová čest? Můj otec sloužil v družině vládce celého Jezeří, knížete Serenila. Vyrostl jsem v rodovém sídle na poloostrově mezi Starým a Novým jezerem. Jmenuje se Altargos, Jezerní hradiště. Je to nejmocnější pevnost v Jezeří. Jenže jsem druhorozený, a tak mi nic jiného než vojenská služba nezbylo. A co vede hraničáře ke službě pod královskou korouhví? Není výnosnější přepadat kupce v pohraničí?“ neodpustil si Tuiro škodolibou poznámku.

Alwyn se na něj úkosem podíval. „Tak tohle se tam u vás na severu povídá o fardírlech? Že jsme lupiči a zloději?“

„Na severu vás nikdo nezná. To se o vás povídá v Dôrminaru a na královském dvoře.“

Alwyn si odplívl. „Pfuj! Panstvo z Dôrminaru! Urození velmoži v sametu, co dokonale ovládají dvorské způsoby. Co ti kurva ví o válce v pohraničí. Já ti něco řeknu, Morcane. Už více jak dvě století hlídají

fardířlové východní hranici království. Od dob regenta Arantara. A ten dobře věděl, co dělá, když nám udělil naše práva. Od té doby se rveme s Dulginy, Chatty i Kharity. Kdybys jen tušil, kolik našich tvrzí a vsí už za ten čas lehlo popelem. Ti na druhé straně jsou jak krvelačné šelmy, neživí nikoho. Ani ženy, ani děti. Na to vem jed! Válka v pohraničí není rytířský turnaj, Morcane, tam se žádná pravidla a turnajové způsoby neuznávají. Tam platí jen dobře mířená rána. Žádný soucit. Když nezabiješ, budeš zabit.“

„Tak dost, nechte toho,“ odbyl je Baldric. „Chci se zeptat našeho hosta na život na severu. Kdypak má hraničář jako já možnost si popovídat se seveřanem z Jezeří. To vaše hradiště je větší než Altorn, sídlo Nevrinů, vládců severu?“

Alwyn se na společníka udiveně podíval. „Ty mě překvapuješ, Baldricu, odkdy se takový lesní křupan z Bukoviny jako ty vyzná ve šlechtických rodech severu?“

„Od té doby, co tam má příbuzný, Alwyne,“ odsekl popuzeně Baldric. „Jsem Aras a sestra mojí matky se provdala na sever. To bylo ještě v časech Vigadôra, otce dnešního krále. Posílala odtud listy a matka je nám dětem předčítala.“

„Do jakého rodu se provdala?“ zeptal se se zájmem Turio.

„Do erbu vlka,“ odpověděl Baldric, aniž se na šklebícího se Alwyna podíval.

„Tiralové,“ přikývl Tuiro. „Jejich sídelní hrad je v lesích na samém východě Jezeří. Střeží divokou východní hranici.“

„Co je za ní?“

„Nic. Divočina. Na míle daleko se tam táhnou lesy, které obývají světlovlasí Vigaté. Jižněji jsou pak pláně, kde žijí Narukové.“

„A co Kimerové a Kharité? Myslel jsem, že to je jejich kraj.“

„Ti kočují mnohem dále na jihovýchod. A s Naruky a Vigaty se mají asi tak rádi jako psi a kočky.“

„Tak to jsou vlastně taky hraničáři?“ vstoupil do hovoru Alwyn.

„No, dá se to tak říct. Ale co vy tady na jihu? V Dôrminaru jsem slyšel, že hraničářům už tady pomalu odzvonilo,“ obrátil se Tuiro znovu na Baldrica. Ten se podrbal na rozcuchané kšticí.

„My Arasové ještě své staré tvrze v Bukovině máme, ale tady Norcové už o ty své v Ohnivém prstenci přišli. Je to tak, Alwyne?“ obrátil se Baldric na společníka, na němž bylo vidět, jak se mu ta přímá otázka nezamlouvá.

„Zatraceně, Baldricu, proč s tím zase začínáš, když víš, jak nerad se o tom bavím. Já bych ti s chutí jednu vrazil,“ odpověděl Alwyn, potom se ale přes oheň podíval na Tuira. „Potom, co Nardinové dobyli Pomoří a získali Merélos, se část mého rodu přidala na jejich stranu. Jedna větev Norců dneska sídlí v Merélosu, kde si hrají na panstvo a slouží Taredovi, to je bratr Ulbara. To je ten, co se honosí titulem darkhâr, velkokrál. Moje ostuda, že přeběhli na druhou stranu.“

„Alwyne, ty za to nemůžeš. Navíc jeden z tvých bratrů, Asvard, si prý bude brát nebo už si vzal Lewyan z rodu Melarocců. A to je nějaký rod. Nosí hraběcí korunku, jsou to aendírlové. Část tvého rodu si tedy věrnost Maledôrovi uchovala.“

Alwyn jen vztekle mávl rukou a pohrdlivě procedil mezi zuby: „Stejně zradil, parchant, dal se k zeleným. Melaroccové patří ke Gwenrim. Taky jsem mu řekl, ať táhne, že už ho nechci vidět.“

„A co ostatní rody fardírlů?“ zeptal se Tuiro Baldrica, aby odvedl řeč jinam. Dobře věděl o sporech a vzájemné zášti mezi šlechtickou stranou zelených a bílých, které ovládaly politický život královského města. Nechápal to a neměl chuť se o tom bavit.

Baldric pokrčil rameny. „Většina malých rodů po dobytí Pomoří Nardinů zanikla. Pokud vím, tak zůstaly jen ty velké, kterým se podařilo přesídlit na západ přes Dardún. Rodonasové a Mirimonové do Sněžných hor a nejdále Targonové, až někde na hranice Qainnoru. No a tady Norcové do západního Pomoří. Na východě v Nílparu, v državách Algatirenů tak zůstáváme jen my Arasové v severní Bukovině a

Hastamirové za zdí v jižní Bukovině. Toť vše. Tedy z toho, co je mi známo.“

Ze tmy se vynořily dvě postavy a přistoupily k ohni. Byl to Belahir, kterého následoval jeho mladší bratr. Belahir zaslechl poslední Baldricova slova a udiveně zavrtěl hlavou.

„Co to tady řešíte? Rodovou genealogii? To teda máte starosti, zatraceně! Pár mil od nás nejspíš táboří pár set Kharitů a Gortrogů a vy tady probíráte rodová jména?“

Všichni tři muži se zvedli a uklonili se. Belahir jen mávl rukou. „Neplýtvajte silou na pocty, na které tady v těch močálech stejně každý kašle. Co myslíš, Baldricu, jak daleko před námi bude Gawrenova pěchota?“

„Podle stop bych to odhadl, že mají tak denní náskok. Zítra k večeru by mohli dorazit k Dardúnu a začít stavět vory,“ odpověděl Baldric

„Na to ale budou potřebovat alespoň dva dny?“ vstoupil do hovoru Beregir. Belahir se tázavě podíval na Alwyna. Ten přikývl.

„To nejméně, když jim to půjde hodně rychle. A to po tom zatraceným únavným pochodu hodně pochybuju.“

„Tak to jim schází jeden den?“ poznamenal Beregir, aniž očekával nějakou odpověď. Jeho další otázka už byla určená přímo Alwynovi a Tuirovi.

„Kolik nám zůstalo bojeschopných mužů?“

Alwyn pokrčil rameny a odpověděl: „Myslím, že víc jak sedmdesát to nebude.“

„Třetina,“ řekl tiše Belahir a zhluboka povzdechl, potom se obrátil na velitele cănohtarů: „A tobě?“

„Polovina, asi padesát.“

„Rozebírali jsem to s Beregirem celý večer. Už není možné dál ustupovat, musíme je zastavit. Ale ani jeden z nás to tady nezná. Baldricu, je někde v tomhle prokletém močále místo, kde se může sto dvacet mužů postavit armádě a zdržet ji o jeden jediný mizerný den?“

Oslovený se podrbal na zátylku a potom zdráhavě odpověděl.

„O jednom místě bych věděl. Asi deset mil odtud je v močálech úzká šíje a na ní je vyvýšenina. Asi jediný kopec v celým tom zatraceným močálu. Říká se mu Mohyla, prý tam kdysi dávno pohřbili padlé. Tu šíji z obou stran obklopují rozlehlé slatiny. Obejít to trvá hodiny. A to ještě když člověk ví kudy.“

„Jak je ta šíje široká?“

„Více jak dvacet mužů si tam vedle sebe nestoupne.“

„Kdybychom připravili záseky, tak by to možná šlo. Co říkáš?“

„Ale má to jeden háček,“ namítl Baldric.

„Jaký?“

„Není to na přímém směru, po kterém ustupují hlavní oddíly. Museli bychom Kharity nějak přesvědčit, aby sešli z hlavní trasy a postupovali za námi,“ řekl Baldric a tázavě se podíval na ostatní muže.

„No, Alwyne, ty jsi nejstarší, máš nejvíce zkušeností, ty starý lišáku. Ty něco nevymyslíš?“ otočil se Belahir na svého pobočníka.

„To je těžké, pelenhire, když nevím, jak to tam vypadá. Snad zkusit zamést stopy po hlavním voji a počkat si na ně v místě, kde se stezky kříží. Když po prvním střetu budeme ustupovat na stezku k tý, jak říká Baldric, Mohyle, určitě nás budou následovat. Na to bych dal krk.“

„Kolik bys na to potřeboval mužů?“ zeptal se Belahir a podíval se mu přímo do očí. Alwyn pohled opětoval a pak klidně odpověděl: „Dva tucty, když je chci trochu zaměstnat a když to budou jen Kharité. Ale jestli v tom předním voji budou i Gortrogové...“

„Dobře, vezmi si tři tucty a vyber si je sám. Ráno vyrazíme, jakmile se jen trochu zvedne mlha. Baldricu, ty povedeš s Beregirem přední voj, půjdeš napřed a připravíte na té výšině záseky. Já s cánohtary budu ustupovat uprostřed, pro případ, že by je Alwyn při ústupu neudržel, tak jej podpořím,“ odpověděl Belahir.

Všichni tři muži přikývli. Belahir se na ně ještě chvíli díval a potom řekl. „No, jestli už nic jiného nemáte, tak my si jdeme lehnout. A vy byste to měli udělat taky.“

Potom se otočil a spolu s bratrem zmizel v mlze. Baldric přihodil do ohniště několik vlhkých polen a oheň popuzeně zaprskal.

„Myslím, že pelenhir měl pravdu, do rána už moc času nezbývá,“ řekl a roztáhl si sedlovou pokrývku, na ni položil sedlo, o které si opřel hlavu, a přikryl se pláštěm. Za chvíli už bylo slyšet jeho pravidelné oddychování.

Tuiro se na něj díval a jen nechápavě zavrtěl hlavou.

„To nechápu, jak může spát. Podle toho, co tu říkal pelerin, se většina z nás už další noci nedočká.“

„Jo, to je docela dobře možný, Morcane. A právě proto bysme si to ještě měli pořádně užít, abysme na ten zítřejší tanec byli pořádně čerství,“ odpověděl Alwyn a zařídil se podle Baldricova vzoru.

U ohně tak zůstal zamyšlený Tuiro sám.

